

[Stinus.]

tionen mellem regering og parlamentariske deltagere i internationale møder både forud for, under og efter møderne. Men jeg vil gerne nævne, at der også på dette område er et kommunikationsbehov ud til befolkningen.

Et enkelt eksempel er nok til at illustrere dette: kommunikationen omkring FN's sidste generalforsamling. Til trods for at netop den 29. generalforsamling er en af de FN-generalforsamlinger, som har fået mest omtale i dansk presse, har kun de færreste en klar forestilling om, hvad der egentlig foregik på denne generalforsamling. Mange har bare en fornemmelse af, at der skete noget negativt, hvilket nok først og fremmest skyldes Palæstinaspørgsmålets behandling. Denne fornemmelse forstærkes, når ellers seriøse aviser og kommentatorer begynder at tale om dansk udmeldelse af FN.

Jeg vil gerne understrege, at for det radikale venstre er medlemskab af FN fortsat hovedhjørnesteinen i dansk udenrigspolitik. Denne holdning betyder ikke, at vi er ukritiske over for alt, som foregik på den 29. generalforsamling, men surhed over, at afstemninger i FN går os og den del af verden, vi tilhører, imod, løser ikke verdens problemer.

FN's generalsekretær, Kurt Waldheim, har for nylig i et interview udtalt, at FN i begyndelsen var et instrument for amerikansk udenrigspolitik, og at FN dengang var meget populær i USA. Givet er det, at FN engang var domineret af vestlige synspunkter og samtidig populær i den vestlige verden, hvortil vi hører, og at dette billede nu er skiftet. Det er ikke længere vestlige synspunkter, som dominerer FN, og populariteten i den vestlige verden inklusive Danmark er dalet tilsvarende.

I det samme interview kritiserer Kurt Waldheim FN's medlemslande for ustandselig at sætte deres egne interesser over fælles interesser. Før dette forhold ændrer sig, bliver FN ikke bedre. Det er en kritik, som kan rettes mod de fleste af FN's medlemslande, men hvem går i spidsen med en anden indstilling? Danmark gjorde det i hvert fald ikke på den 29. generalforsamling, da vi sammen med 5 andre af verdens rigeste lande stemte imod pagten om staters økono-

miske rettigheder og forpligtelser, som udtrykker de fattige landes krav om lige fremskridt i den sociale og økonomiske udvikling. Det er klart, at pagten indeholder principper, som vi ud fra snævre danske interesser kan være imod, men hvis der skal være mening med vor deltagelse i det internationale samarbejde, må vi lære både at tænke og handle globalt. Med sin stemmeafgivning opnåede Danmark at bidrage til konfrontationen mellem rige og fattige lande.

Det er imidlertid ikke vor stemmeafgivning om denne økonomiske pagt, som har skabt debat om vor holdning til FN. Det var vor stillingtagen til de forskellige resolutioner i forbindelse med Palæstinadebatten. Udgangspunktet for vor stillingtagen, når Palæstinaspørgsmålet er til debat, må efter det radikale venstres opfattelse være Israels ret til at eksistere inden for sikre og anerkendte grænser. Netop den omstændighed, at Israels eksistensret ikke blev omtalt i den FN-resolution, som fastslår palæstinenserne rettigheder, var årsagen til, at vi ikke kunne stemme for resolutionen. Efter nogles opfattelse burde Danmark have stemt imod denne resolution, men derved ville vi have tilkendegivet, at vi ikke anerkender palæstinenserne rettigheder. Ved at undlade at stemme, tilkendegav vi, at resolutionsteksten ikke var tilfredsstillende for os, selv om der var dele i den, vi kunne tilslutte os. Det danske standpunkt, som efter radikal opfattelse i høj grad afspejler en holdning, nemlig et ønske om at understrege Israels eksistensret og en anerkendelse af palæstinenserne lovlige rettigheder, blev yderligere tydeliggjort ved en stemmeforklaring.

Ikke mindst i forbindelse med afstemningen om de 3 Palæstinareolutioner var der tale om kommunikationsproblemer mellem New York og København og det øvrige Danmark med. Endnu i dag hersker der megen usikkerhed om, hvordan Danmark stemte og hvorfor. Det er ikke noget nyt problem, og det er min opfattelse, at de penge, man sparer ved ikke at have en fast pressemedarbejder tilknyttet delegationen, burde spares et andet sted.

På det radikale venstres vegne kan jeg give udtryk for tilfredshed med redegørelsen vedrørende den rullende 5 års plan og udenrigsministerens bemærkninger hertil i dag. Det afgørende for os er, at stigningstakten i